Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 78. | Нинѣ: гр. Евпсихія пр. рим. Анзельма | Завтра: Терент. Мак. Сотера | Четверъ 9 (21) цвѣтня 1892. | Всходъ сонця 5 г. 0 м.; заходъ 6 г. 59 м. Баром. 759 терм. + 9·3° + 3·0°. | Рôкъ II.

Пôднесенє добробыту въ народѣ.

I.

„Голодной кумѣ хлѣбъ на умѣ", — каже народна приповѣдка, тожь не дивниця, що народъ, якъ нашъ, котрый цѣлыми вѣками бувъ въ бѣдѣ и нуждѣ, не думае и не може думати о нѣчôмъ иншôмъ, якъ лишь о пôднесеню свого добробыту. Народъ, пôдупавшій матеріяльно, майже не здôбный о чôмъ иншôмъ думати, бо его морочить все лишь одна гадка о хлѣбѣ насущнôмъ. Тому то й просвѣта въ такôмъ народѣ не може запустити глубоко корѣнє та ширить ся лишь зъ великимъ трудомъ, бо люде, що журять ся о винѣ, не можуть добачити хôсна въ тôмъ, що може имъ принести его не скорше, якъ хиба лишь въ найблизшôй будучности. Сей фактъ поясняе намъ, длячого у насъ, навѣть ще въ теперѣшныхъ часахъ, въ широкихъ масахъ народу есть все ще велика неохота до просвѣты и науки. А всежь таки народъ нашъ поступивъ вже о стôлько напередъ, що головнѣ перешкоды переломанѣ и нинѣ просвѣта и заходы около пôднесеня добробыту въ народѣ можуть успôшно побôчь себе поступати, ба, пôднесенє добробыту може навѣть далеко скорше поступати, бо знаходить помôчь и опору въ просвѣтѣ.

Коли отже першѣ перешкоды вже переломанѣ, то задачею нашою повинно теперь бути пôдносити добробытъ въ народѣ якъ найбôльше, розумѣе ся, не спускаючи при тôмъ зъ ока й просвѣты; треба, якъ то кажуть, и се робити и того не занедбувати. Але колибъ у насъ теперь при енергѣчнѣйшôй роботѣ на поли економѣчнôмъ дещо й занедбалось на поли просвѣтнôмъ, то можна бы то опôсля, скрѣпивши въ народѣ добробытъ, въ двое надробити. Однакожь и того не потреба, бо ширенє просвѣты й пôдношенє добробыту можуть побôчь себе въ рôвнôй мѣрѣ поступати. Лишь отъ въ чôмъ лихо: Кôлько разôвъ пôйде у насъ бесѣда про роботу економѣчну, про пôдношенє добробыту, тôлько разôвъ пôдносять заразъ питанє: Та якъ робити, якъ пôдносити той добробытъ?

Може бы то и найлекше було пôднести добробытъ въ народѣ, колибъ хто мавъ величезный капіталъ и надѣливъ поодинокихъ людей, не кажемо вже тысячами, але хочь бы лишь кôлькома сотками. Чи бувъ бы то дѣйстно практичный спосôбъ пôдношеня добробыту, не беремо ся того рѣшати, хочь бы лишь длятого, що нѣхто такій щедрый не знайде ся. Такъ само неможлива нинѣ рѣчь надѣляти людей землею, бо еѣ нема. Щожь отже робити? Чи заложити руки и стогнати та нарѣкати на долю?

По нашôй думцѣ нема иншого выходу, якъ лишь шукати помочи въ спôльнôй роботѣ, въ спôльныхъ трудахъ на поли економічнôмъ, але треба таки приступати до роботы, а не лишь о еѣ потребѣ говорити. Зъ природы рѣчи треба у насъ передовсѣмъ кидатись до рôльного господарства и его пôдносити, бо оно есть пôдставою цѣлого нашого истнованя. А що у насъ на тôмъ поли робить ся? Дуже мало. Помôчь краю и державы тутъ ще за малѣ; треба, щобы передовсѣмъ самѣ господарѣ брали ся до роботы и спôльно собѣ помагали. Але и тутъ зновъ бѣда, зновъ питають: Та якъ? Коли у насъ говорить ся про потребу завязаня якогось товариства господарского, то заразъ зъ горы вôдповѣдають, що то не придасть ся до нѣчого, бо таке товариство не буде мати достаточно капіталу до розпорядимости и дѣяльнôсть его буде або дуже слаба, або нѣяка.

Есть въ тôмъ може трохи й правды, але не зовсѣмъ. Правда, що таке товариство въ першихъ початкахъ не мало бы достаточного капіталу и силъ до переведеня свого дѣла, але на то оно й товариство, щобы собѣ лекше могло придбати капіталъ и вôдповѣднѣ силы. А вôдтакъ, колибъ було таке товариство, то оно могло бы старати ся й о помôчь краю та державы, а певно знайшло бы еѣ. Въ першихъ початкахъ приносило бы оно вже лишь тымъ великій хосенъ, що певна громадка людей, господарѣвъ, сходилась бы разомъ, та хочь обмѣнювалась бы гадками, обходячими интересы хлѣбороба. И то бы вже

ВЕЛИКДЕНЬ въ ЕРУСАЛИМѢ.

(Пôсля Т. Г. Лянґого).

Ѣдучи зъ Яфы дванацять годинъ верхомъ, станувъ я передъ мурами Єрусалима. Крôмъ того попасавъ я ще по дорозѣ двѣ годины въ Рамле. Дорога вела юдейскими горами, то вузкими долинками мѣжь скалами, то стрôмкими и высокими зубочами, що ажь въ головѣ крутило ся.

Наразъ стануло передъ моими очами святе мѣсто и я счудувавъ ся не мало, побачивши передъ собою тѣ высокѣ и величавѣ муры та ихъ гордѣ заборола, котрыми они вѣнчались. Якъ величава середновѣчна крѣпость зъ отворами до стрѣляня, зъ башнями и стовпами вырынувъ Єрусалимъ передъ моими очима. Я пустивъ ся конемъ черезъ яфскѣ ворота, а воротъ въ Єрусалимѣ есть шѣсть, до середины мѣста. На нôчь замыкають ся тѣ ворота величезными, зелѣзомъ оковаными подвôйными дверми. Въ воротахъ сихъ побачивъ я зъ правого и лѣвого боку турецкѣ будки сторожничѣ, але сторожи въ нихъ не було; стояли лишь припертѣ до нихъ новѣсенькѣ карабіны. Минаючи ворота здивувавъ ся я не мало, коли побачивъ, що вояки, котрѣ мали стояти на сторожи, сидѣли собѣ на лавочцѣ вôдъ стороны мѣста и занятѣ були роботою, котра воякамъ якось не конче до лиця: кôлькохъ воякôвъ шило кафтаны та направляли штаны, другѣ стругали щось зъ дерева. Турецкимъ воякамъ платять, бачите, не дуже правильно, тожь они мусять шукати собѣ якогось побôчного заробку. Декотрѣ зъ воякôвъ гойдали на колѣнахъ свои дѣти.

Хочь и якъ менѣ Ель Куджь — такъ называесь Єрусалимъ по арабски — на першій поглядъ сподобавъ ся и зъ далека навѣть выдававъ ся поважнымъ, то я таки дуже розчарувъ ся, коли ставъ ѣхати вузкими улицями та заулками. На цѣлôмъ Всходѣ не бачивъ я такъ поганого, такъ полупаного бруку, якъ въ сѣмъ святôмъ мѣстѣ. Бôльшихъ публичныхъ площадей нема тутъ нѣгде, хиба лишь передъ святинею, де однакожь не вôльно нѣякому христіяниновы ступити безъ попередного позволеня. А до того тутъ ще тѣ вузкѣ улицѣ покрытѣ камѣнными дахами, абы сонце не припѣкало, и длятого выглядають часто лишь якъ темнѣ, повнѣ болота и смѣтя та смердячѣ норы. Въ гарбарскôй улици побачивъ я ту цѣкаву рѣчь, що тамъ цѣла улиця була вкрыта великими и малыми шкôрами, по котрыхъ люде мусѣли ходити. Тутъ бувъ вже такій сморôдъ, що годѣ було вытримати; але такъ, бачите, выправляють въ Єрусалимѣ шкôру, безъ великого труду и заходу гарбарôвъ.

Лѣнь, нехарство и недбалôсть а при тôмъ безвстыдне жебранє — то головна ознака тамошныхъ низшихъ верствъ мешканцѣвъ зарôвно магометанъ якъ и христіянъ та жидôвъ. Улицями снують ся тысячѣ и тысячѣ богомольцѣвъ. Хочь пôдъ ту пору, коли я тамъ перебувавъ, припадавъ Великдень всхôдной церкви майже въ двѣ недѣлѣ по Великодни захôдной церкви, то всежь таки було тутъ вже дуже богато богомольцѣвъ изъ Россіѣ та Греціѣ. Зъ Россіѣ приходять люде передъ Великодными святами до Палестины цѣлыми громадами. Я видѣвъ въ Яфѣ кораблѣ зъ Одесы, що привозили по тысячь и бôльше богомольцѣвъ. Громада высылае звычайно двохъ або трохъ людей, що мають привести святый огонь, котрый роздають въ православнôй каплици. Для россійскихъ богомольцѣвъ побудованѣ тутъ передъ яфскими воротами величезнѣ домы, що выглядають, якъ яка крѣпость и можуть помѣстити въ собѣ до 7000 людей. Тамъ можуть они ночувати за дармо, а за харчь платять 25 до 30 кр. на день.

Зайшовши до дому для австрійско-угорскихъ богомольцѣвъ, вôдпочивъ я трохи, а вôдтакъ пôшовъ оглянути церковь гробу Спасителя. Зъ нагоды надходячого свята була церковь прибрана лямпами всѣлякои краски, цвѣтами, вѣнцями й зеленею. На вузенькôмъ мѣсци передъ церквою, выложенôмъ плытами, стояли мужчины, жѣнки и дѣти та продавали хрести, хрестики та рожанцѣ, котрѣ выробляють зъ кедрины та оливного дерева таки въ Єрусалимѣ, або въ Бетлагемѣ (Вефтлеемѣ). Дивнымъ дивомъ всѣ тѣ торговельники чи торговельницѣ були магометане або жиды, лишь десь недесь показавъ ся якійсь христіянинъ.

Перше, що я побачивъ при входѣ до

щось значило, колибъ наші люде бодай учили ся думати самі про свои потребы, та шукати дороги, якъ бы зъ бѣды выйти.

Розходилось бы дальше о то, що було бы лѣпше: чи одно товариство на цѣлый край, чи кôлька товариствъ провинціональныхъ? Рѣчь очевидна, що одно товариство центральне єсть за потяжке и не може такъ легко и безпосередно стыкати ся зъ господарями; а намъ не треба товариства, котре бы лишь больше радило, але бôльше товариствъ такихъ, котрі давали бы провôдъ и помôчь въ господарцѣ рôльнôй. Тому могли бы вôдповѣдати лишь маленькі товариства господарскі, обмежаючі ся навѣть хочь бы лишь на одну бôльшу громаду або кôлька громадъ сусѣдныхъ. По нашôй думцѣ, вже вовѣтові товаритсва господарскі були бы за потяжкі до успѣшнои роботы.

Болгарія противъ Россіѣ.

Ледви що дôйшла до прилюднои вѣдомости нота болгарского правительства до Порты, въ котрôй оно домагає ся признаня кн. Фердинанда законнымъ княземъ, коли вже при помочи турецкихъ властей наставъ новый конфліктъ межь Болгаріею и Россіею, котрый хочь може не выкличе якихсь грôзнѣйшихъ наслѣдкôвъ, то все таки дасть не мало роботы европейскôй дипльоматіи. Рѣчь була така:

Болгаринъ Кушелевъ, студентъ духовнои семинаріѣ въ Одесѣ, выступивъ зъ тои семинаріѣ задля того, що тамъ зъ нимъ зле обходили ся, и постановивъ вертати до Болгаріѣ. Коли приѣхавъ до Константинополя, явивъ ся на дворци драґоманъ россійского посольства, Стояновъ, и зажадавъ вôдъ него, щобы вôнъ перенѣсъ ся до россійского монастиря въ Ґалатѣ, бо не буде потребувати платити за готель. Кушелевъ не хотѣвъ на то пристати и постановивъ бувъ вечеромъ въ великій четверъ выѣхати зелѣзницею до Софіѣ. Тогды явивъ ся Стояновъ другій разъ зъ кавасами россійского посольства и при помочи турецкои поліціѣ арештувавъ Кушелева. Коли правительство болгарске о тôмъ довѣдало ся, приказало своему аґентови Димитрову запротестувати противъ того у вел. везира и зажадати выпущеня Кушелева на волю.

Чимъ сей новый конфліктъ закôнчить ся, годѣ наразѣ сказати. А всежь таки рѣчь то дуже цѣкава, що власти турецкі могли бути такъ скоро готові до услугъ Россіѣ якъ разъ по тôмъ, коли Порта одержала ноту вôдъ болгарского правительства, въ котрôй зовсѣмъ ясно выказує ся поступоване Россіѣ и жадаєсь не двозначно змѣны поступованя Туреччины супротивъ Болгаріѣ. Змѣстъ сеи ноты єсть такій:

Нота розпочинає ся вôдъ убитя міністра Белчева та обѣцянки Порты, що она буде старати ся мати бачне око на болгарскихъ еміґрантôвъ и укарає выновникôвъ. Дальше вказує ся на убите дра Вулковича и наводить ся змѣстъ письма Николы Туфекчієва до Бони Ґеорґієва, датованого зъ Одесы дня 24 падолиста 1891 р. Болгарске правительство каже, що то было для него великою несподѣванкою, коли турецкі власти пустили Шишманова на волю и выдали єго Россіи. Болгарске правительство має певні доказы на то, що той Шишмановъ єсть родомъ зъ мѣсцевости Мале-Тимово въ адріянопольскôмъ вілаєтѣ и бувъ ажь до 1885 р. въ румелійскôй службѣ; вôнъ не зрѣкъ ся турецкого пôдданьства и россійска амбасада не мала права мѣшати ся до сеѣ справы, навѣть хочь бы Шишмановъ бувъ россійскимъ пôдданымъ, бо злочинъ, якого вôнъ допустивъ ся, мали право карати турецкі власти. Рѣчь отже ясна, що болгарскі еміґранты знаходять не лишь захистъ въ Россіи, але имъ дають ще помôчь робити заговоры противъ болгарскихъ мужѣвъ державныхъ. Всѣ ті факты зробили въ Болгаріи дуже прикре враженє. Они суть лишь продовженемъ того, що дѣялось давнѣйше и вказують на то, що правительство россійске єсть прихильне болгарскимъ еміґрантамъ и ихъ ворожому выступованю противъ Болгаріѣ.

Нота згадує дальше про письма, які по убійствѣ Белчева доставъ Стамболовъ вôдъ Цанкова, Ризова, Станчева, Ґруєва, Бендерева и Лусканова, въ котрыхъ они грозили єму убитємъ, та нагадує и то, що Бендеревъ и Ґруєвъ позôставть въ россійскôй арміи, Цанковъ достає рôчну пенсію вôдъ россійского правительства, а Ґірсъ приймавъ навѣть Станчева на авдієнціи. Єсть також звѣстнымъ фактомъ, що всѣ болгарскі еміґранты, котрі перебувають чи то въ Туреччинѣ, чи въ Сербіи або въ якôй небудь иншôй державѣ, мають россійскі паспорты хочь не суть россійскими пôдданими. Ба, правительство болгарске сконстатовало, що поодинокі начальники ватагъ розбишацкихъ, хочь родили ся въ Туреччинѣ и суть турецкими пôддаными, мають россійскі паспорты, такъ н. пр. якійсь Коста Ивановъ, званый Джурджуклій зъ Македоніѣ, начальникъ ватаги, котра допустила ся численныхъ рабункôвъ и кôлькохъ убийствъ; єсть то той самъ ватажко, що зловивъ бувъ свого часу Лендлера и софійского купця Миткоґлу. У того Джурджуклія найдено паспортъ выставленый россійскимъ посломъ въ Бѣлградѣ, Персіяниномъ, дня 3 лютого 1889 на имя Кости Йовановича. Болгарскі еміґранты дôстають вôдъ россійскихъ благотворительныхъ комітетôвъ запомоги на заговоры, а россійскій кораблѣ добровольнои фльоты и товариства Ґагарина улекшують имъ подорожь та помагають втѣкати. По сѣмъ кôнчить ся нота дословно такъ:

Колибъ болгарскі анархісты не знаходили помочи и заохоты въ россійскихъ благотворительныхъ комітетахъ, колибъ имъ деякі функціонеры россійского правительства отверто не помагали, и колибъ они въ Туреччинѣ не знаходили такои свободы якъ доси, то не моглибъ допускати ся тыхъ злочинôвъ, котрі очевидно, якъ то й они самі признають, мають на цѣли змѣнити теперѣшный порядокъ въ Болгаріи. Вôдъ того дня, коли Болгарію полишено саму собѣ, коли она стала паномъ своеи внутрѣшнои и заграничнои політики, вôдповѣдно до межинародного положеня, яке єй признано вôдъ часу єѣ основаня, старало ся правительство князя удержати якъ найлѣпші вôдносины до Порты и скрѣпити ще бôльше ті звязи, які сполучають княжество зъ єѣ верховнымъ дворомъ. Болгарске правительство думає, що удержавши порядокъ и спокôй, сповнило свои межинародні зобовязаня, особливо же жаданя Россіѣ що до вôдшкодованя военного и що до заспокоєня єѣ въ справѣ скоронившихъ ся въ Болгаріи россійскихъ анархістôвъ. Колижь Болгарія, словомъ сказавши, сповнила всѣ свои зобовязаня, то думає, що заслужила собѣ на довѣрє выс. Порты и має повну претенсію на єѣ опѣку. Правительство князя переконане, що выс. Порта постановила рѣшучо выслѣдити виновникôвъ убийства Вулковича и ихъ укарати, а також недопустити, щобы въ єѣ державѣ лагоджено якісь нові предприємства революційні противъ княжества. Слѣдство выказало, що коли Мерджанъ и Христо були дѣйстными виновниками убийства, то братя Николай и Наумъ Туфекчієвы та Володимиръ Шишмановъ були виновниками духовыми. Одні и другі провинились въ однаковôй мѣрѣ и повинні бути однаково укарані. Правительство князя не сумнѣваєсь, що выс. Порта зажадає выданя духовыхъ виновни-

гробу Спасителя, то були турецкі вояки зъ карабінами и наложеными на нихъ баґнетами. На жаль треба сказати, що ті вояки тамъ конче потрѣбні. Въ великі свята єсть тамъ, бачите, такій натовпъ богомольцѣвъ, особливо россійскихъ и грецкихъ, що турецкі вояки лишь зъ великимъ трудомъ можуть удержати порядокъ. Крôмъ того ще земля, де стоить церковь гробу Спасителя, належить до султана и длятого турецке войско має на поглядъ магомеданъ право стояти въ христіяньскôй церквѣ. Сама церковь належить ажь до чотирохъ вѣроисповѣданъ: Латинникôвъ (римокатоликôвъ), Грекôвъ, Вôрменъ и Коптôвъ (зъ Абессиніи въ Африцѣ). Въ церквѣ Рождества Христового въ Бетлагемѣ стоять такожь турецкі вояки въ фезѣ на головѣ, зъ шаблями и карабінами.

Въ церквѣ гробу Христового єсть гора Ґольґата (Голгофта). Мене то здивувало, бо я думавъ, що та гора стоить на иншôмъ мѣсци. Вôдъ гробу иде ся 35 до 40 ступенями въ гору и єсть ся вôдтакъ на мѣсци розпятя. Тутъ стоить дорогоцѣнный престолъ; зъ горы звисають срѣбні лямпы, а свѣчѣ майже въ чоловѣка за великі горять тутъ день и нôчь. Лѣворучь вôдъ престола стоить статуя Матери Божои натуральнои величины цѣла зъ золота и срѣбла. Монахъ, що мене опроваджувавъ, показавъ менѣ тамъ три ямки и сказавъ: „То ті три мѣсця, де були закопані хрестъ, на котрôмъ висѣвъ Исусъ Христосъ и хресты обохъ розбôйникôвъ.“ Вôдтакъ пôднѣсъ срѣбну плиту и казавъ менѣ вложити руку до отвору. Я почувъ тамъ якусь розколину, а монахъ сказавъ: „То та розколина, що зробила ся, коли Христосъ вôддавъ свого духа Богу.“

Я зôйшовъ опôсля зновъ на долину. Лѣворучь лежавъ тутъ камѣнь, на котрôмъ спочивало Христове тѣло, коли єго бальсамовано, закимъ зложено до гробу, а по правôй сторонѣ показують „гробъ Адама“. Въ самôй церквѣ стоить ще стовпъ, до котрого Христосъ бувъ привязаный, коли Єго мучили. Єсть тутъ такожь каплиця св. Лонґіна, котрый пôсля побожного оповѣданя, мавъ бути тымъ римскимъ вояком, що копієм проколовъ на хрестѣ бôкъ Исусови Христови. Вôнъ, каже ся, мавъ бути слѣпый на одно око, а одна капля крови Христовои впала єму на то око и вôнъ провидѣвъ, та зъ невѣрного, ставъ ся вѣрнымъ.

Ще того самого дня пôшовъ я до муру, що стоить на мѣсци, де була колись святиня Саломона, а де теперь жиды молять ся. Що пятницѣ приносять они тутъ свою тойру и молять ся та бьють головами объ муръ, а шкôльникъ ихъ выкликує: „Чого плачешь и заводишь Израилє?“ На то вôдповѣдають всѣ хоромъ: „За нашимъ королевствомъ, що єго зруйновано, за нашимъ мѣстомъ, що опустѣло, за нашою славою, що минула ся“.

Въ велику суботу, скоро стемнѣло ся, розпочала ся илюмінація. Хрестъ на бани церкви гробу Спасителя, освѣтленый зъ середины, заяснѣвъ чуднымъ свѣтломъ и вôдбивавъ прекрасно вôдъ темно синього неба. Я перебувъ ще кôлька годинъ въ церквѣ, а вôдтакъ ще передъ всходомъ сонця пôшовъ на гору Оливну. Вôдъ мурôвъ мѣста треба ити три чверти години, щобы выйти на вершокъ сеи горы. По бокахъ цѣлои горы видко було синій, зелений та червоний свѣтла; то були лѣхтарнѣ, що ихъ несли школярѣ, котрі вôдтакъ уставились громадками и почали грôмко спѣвати великодні пѣснѣ.

Ще було темно, ажь наразъ пôдняло ся сонце якъ велика огниста куля и облило цѣлу околицю рожевымъ свѣтломъ. Сподомъ яснѣли ся муры Єрусалима, якъ колибъ ихъ хто обложивъ пурпурою и золотомъ. Я поглянувъ позадъ себе, а моимъ очамъ представилась рѣка Йорданъ, якъ свѣтяча лента, а Мертве море якъ одна свѣтяча маса. Далеко въ глубинѣ, поза йорданьскою пустинею, выринувъ зъ посередъ мраки и хмаръ, вершокъ горы Небо, зъ котрои колись Мойсей споглядавъ въ обѣцяный край.

Ще спѣвали дѣти свои мельодійні пѣснѣ великодні, коли я зôйшовъ зъ горы и зайшовъ до города Ґетсемане. Городъ сей належить теперь до монастиря Францісканôвъ, котрі єго дуже старанно удержують. Прастарі дерева оливні надають єму поважный и привѣтный характеръ. Побôчь нихъ повно цвѣтôвъ и рѣдкихъ ростинъ изъ всякихъ краѣвъ. Доставши тутъ вôдъ монаха цвѣтôвъ, вернувъ я назадъ до мѣста. Въ двападцять днѣвъ пôзнѣйше, обходила всхôдна церковь

кôвъ, котрŷ перебувають въ Россіи. Щобы же новымъ замахамъ на порядокъ рѣчей въ Болгаріи и на політичнŷ особистости того краю поставити разъ запору, просить правительство князя выс. Порту, заказати въ будучности болгарскимъ еміґрантамъ перебувати въ вілаетахъ европейскои Туреччины. Выс. Порта, даючи помôчъ до того, щобы обезсилити болгарскихъ еміґрантôвъ, зволить въ почутю своеѣ великои справедливости и свого бажаня укрѣпити політичне положене княжества, признати права сего краю и на основѣ арт. III. берлиньскои угоды, затвердити истнуючій въ Болгаріи порядокъ рѣчей въ межинародныхъ вôдносинахъ. (Подписано:) *Грековъ.*

Переглядъ політичный.

Вѣденьскŷ ґазеты доносять, що пôсля найновѣйшихъ диспозицій спôльнŷ Делеґаціи зберуть ся ажь въ першихъ дняхъ червня на засѣданя.

Зъ кругôвъ перляментарныхъ зачувати, що нѣмецкŷ народовцѣ мають получити ся зъ нѣмецкою лѣвицею и въ сѣй справѣ ведуть ся вже переговоры.

Presse доносить, що міністерства торговлѣ обохъ половинъ державы згодили ся вже на проектъ будовы зелѣзницѣ Мармарошь-Сиготъ-Станіславôвъ и проектъ сей буде незадовго предложеный Радѣ державнôй.

Станъ здоровля россійского міністра Гирса, хочь въ послѣднихъ дняхъ трохи поправивъ ся, есть все таки дуже небезпечный и длятого оглядають ся вже въ Петербурзѣ за его наслѣдникомъ. Загально говорять, що его наслѣдникомъ стане амбасадоръ въ Берлинѣ ґр. Шуваловъ, котрого Nordd. Allg. Ztg. называе чоловѣкомъ оглядным и клонячимъ ся до мирнои політики.

Арештоване Болгарина Кушелева въ Константинополи россійскимъ драґоманомъ Стояновомъ не вôдбуло ся такъ спокôйно, якъ то могло здавати ся зъ першои вѣсти, котру подаемо на иншôмъ мѣсци. Зъ Кушелевомъ бувъ ще его товаришь и они оба стали боронити ся. Коли аґенты поліційнŷ вôдступили ся, почавъ Кушелевъ кликати о помôчь. Тогды кинувъ ся на него россійскій кавасъ и заткавъ ему ротъ хусткою вôдъ носа. Тогды почавъ товаришь Кушелева бити каваса палицею, а той вытягнувъ револьверъ и хотѣвъ стрѣляти. Конець кôнцемъ, Кушелева арештувала турецка поліція. Требажь знати, що той Кушелевъ выѣхавъ бувъ за турецкимъ паспортомъ до Россіѣ.

свôй Великдень. Въ церквѣ гробу Спасителя зôбрали ся тысячѣ людей и богомольцѣвъ, щобы тутъ набрати собѣ святого огню. Зъ многихъ отворôвъ въ стѣнахъ каплицѣ надъ самымъ гробомъ Спасителя, добувае ся наразъ множество поломѣней, а вѣрнŷ запалюють собѣ свѣчки до нихъ и хоронять ихъ старанно, щобы они не згасли. Яке зворушене настае тогди середъ богомольцѣвъ, трудно описати; всѣ въ оденъ голосъ вôдзывають ся: Исусе, Сыне Божѣй, спаси насъ! Коли опôсля и сей Великдень промине, настае въ мѣстѣ знов спокôйне жите.

Впрочѣмъ видѣвъ я, що пôдчасъ Великодныхъ святъ, сходять ся до Єрусалима и магометане зъ рôжныхъ сторôнъ турецкои державы, а навѣть и зъ Индіи, та идуть молити ся на гору Морія (Гарамъ ешь Шерефъ), де Авраамъ хотѣвъ Богу привести въ жертвѣ свого сына. Декотрŷ идуть ажь надъ Мертве море, подивити ся на грôбъ Мойсея.

Вже на Великдень бувае въ Палестинѣ велика спека, земля тратить свою зеленôсть, потоки и рѣчки высыхають, и та посуха тревае ажь до осени, доки не упаде знову першій дощь.

П.-Л.

Новинки.

Львôвъ дня 8 (20) цвѣтня.

— **Громадѣ Теофильпôлька** въ повѣтѣ бережаньскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ 50 зр. запомоги на докôнчене будовы школы.

— **Именованя и перенесеня.** П. Міністеръ справедливости именувавъ заступника прокуратора державного, Іос. Гельденбурґа у Львовѣ, прокураторомъ державнымъ въ Сяноку; перенѣсъ заступникôвъ прокураторôвъ: Романа Стебельского въ Бережанахъ и Віктора Пивоцкого въ Сяноку, до Львова а заименувавъ заступниками прокураторôвъ: адъюнктôвъ суду повѣтового Володислава Вариводу въ Стрыю для Бережанъ и Адольфа Червиньского въ Радеховѣ для Сянока. — Є. Ексц. п. Намѣстникъ перенѣсъ практикантôвъ концептовыхъ ц. к. Намѣстництва Ив. Левицкого зô Львова до Сянока и Романа Тадея Прокоповича зъ Сянока до Львова. — Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла контрольора почтового Кароля Пахінґера зъ Кракова до Львова а контрольора головнои касы почтовои Ант. Долежаля зô Львова до Кракова.

— **Испыты зрѣлости** въ школахъ серед. всходнои Галичины вôдбудуть ся: письменнŷ дня 16 мая; а устнŷ: въ Бродахъ 8 липня, въ Бережанахъ 14 липня, въ Дрогобичи 10 червня, въ Ярославѣ 23 мая, въ Коломыи 5 липня; у Львовѣ въ рускôй ґімназіи 20 червня, въ нѣмецкôй (II) 20 червня въ ґімназіи Францъ Іосифа 20 червня, въ IV. ґімназіи 27 червня; въ Новôмъ Санчи 23 мая, въ Перемышли 30 мая, въ Ряшевѣ 31 мая, въ Самборѣ 14 червня, въ Станіславовѣ 23 червня, въ Стрыю 30 червня, въ Тернополи 1 червня и въ Золочевѣ 2 липня; — въ школахъ реальныхъ: у Львовѣ 17 червня, въ Станіславовѣ 13 червня.

— **Презенту** на опорожнену гр. кат. парохію въ Липовици удѣлило ц. к. Намѣстництво о. Томѣ Соболтѣ адміністраторови тои парохіѣ.

— **Зъ товмацкого повѣта** почали люде вже такожь выносити ся до Америки. Такъ доносять зъ Гостова, що зъ вôдтамъ выбирае ся вже кôлька родинъ за море. Видко, що збаламутили ихъ якісь аґенты. Щобы лишь потому не каялись, коли вже буде за пôзно.

— **Новŷ грошѣ.** Коли правду кажуть вѣденьскŷ вѣсти, то вже незадовго розстанемось зъ теперѣшными грошми а дôстанемо новŷ; замѣсть теперѣшныхъ ґульденôвъ або риньскихъ будемо мати короны. Кажуть, що міністерство фінансôвъ прилагодило вже все до тои змѣны и треба ще лишь ухвалы Рады державнои. Въ монетарни вѣденьскôй прилагоджено вже чеканы (стапцы) и въ червни мають выбивати ся новŷ грошѣ. Корона яко одиныця грошева, буде мати вартôсть половины теперѣшного ґульдена и буде дѣлити ся на сто фениковъ; отже хто дôстае теперь н. пр. 100 зр. мѣсячнои платнѣ, той буде дôставати новыми грошми 200 коронъ. Грошѣ будуть двоякŷ: золотŷ и срѣбнŷ. Зъ золота будуть выбивати ся штуки по 20 и 10 коронъ разомъ а золото, зъ котрого будуть выбивати ся тŷ грошѣ буде таке, що на тысячь частей буде девять сотъ частей золота а сто частей домѣшки. Зъ одного кільо такого золота буде ся выбивати 164 штукъ по 20 коронъ разомъ або по 328 штукъ по 10 коронъ. Изъ срѣбла будуть выбивати ся: 1 корона и штуки по 50 и 20 фениковъ разомъ. Зъ горшого срѣбла, по части зъ бронзу будуть выбивати ся дрôбнŷ грошѣ: 10 фениковъ, 2 феники и феники. Мѣдяныхъ грошей не буде. Коли то правда, що менша одиниця грошева вплывае на дешевôсть, то може буде якось лекше жити. Побачимо.

— **Читальню наукову** розвязало ц. к. Намѣстництво на основѣ §. 24 закона о товариствахъ для того, що се товариство переступило кругъ свого дѣланя приписаный статутами, бо на вôдчиты въ читальни допускано гостей, о котрыхъ въ статутахъ нема згадки и побирало вôдъ нихъ вкладки, що становили жерело доходôвъ такожь непредвижене въ статутахъ.

— **Огнѣ.** Въ ночи зъ понедѣлка на второкъ згорѣла въ Замарстиновѣ одна хата. Огонь выбухнувъ въ наслѣдокъ неосторожности. — Въ Роздолѣ згорѣло 10 домôвъ жидôвскихъ въ котрыхъ жило 20 родинъ. Шкоду обчисляють на 14.000 зр. — Въ Розворянахъ повѣта перемышляньского згорѣло 5 домôвъ и будынки господарски. Шкода выносить 2.250 зр.

— **Погода.** Въ цѣлôмъ краю похолоднѣло Першій день Великодныхъ святъ якось вытрымавъ; хочь небо було захмарене але все таки теплота доходила до 22 степенѣвъ Цельвія. Въ понедѣлокъ постуденѣло и наставъ дощь. На Шлеску упавъ досыть великій дощь. Метеорольоґи заповѣдають дощь на найблизшŷ дни.

— **Воєнни бальоны** зачинають видко, вже и у насъ показувати ся, бо зъ Перемышля доносять, що тамъ видѣли въ ночи якусь яснѣючу точку на небѣ въ сторонѣ якъ бы надъ Ярославомъ. Точка та мала видъ свѣтячои кулѣ и кидала вязанку свѣтла то въ гору, то въ долину. Зъявищемъ тымъ не могла бути анѣ якась звѣзда, анѣ комета або метеоръ, бо свѣтяча точка кружила понадъ землею не высше якъ около шѣсть сотъ метрôвъ рôвномѣрнымъ рухомъ въ промѣрѣ 4 до 5 кільометрôвъ. Загально говорять, що то бувъ бальонъ, въ котрымъ роблено пробу, щобы при помочи електричного свѣтла можна середъ ночи добре розглянути ся въ теренѣ.

— **Нещаслива пригода.** Зъ Дикова старого повѣта чесанôвского пишуть намъ: Въ саму велику суботу о 7 год. вечеромъ стала ся у насъ страшна пригода при пробованю моздѣрôвъ. Оденъ моздѣрь, що важивъ 20 кільо, набили такъ небезпечно, що вôнъ, коли его пôдпалили, розпукъ ся на дрôбнŷ кусѣ и оденъ кусень поцѣливъ стоячого вôдъ моздѣрôвъ може на 6 метрôвъ далеко члена громады и провізора церковного, Стефана Задорожного, такъ нещасливо въ голову, що вôдорвавъ ему половину головы а зъ головы ажь мозокъ вылетѣвъ. Нещасный анѣ не писнувъ, лишь поваливъ ся на землю и до 15 хвиль закôнчивъ жите. Покôйный Задорожный, котрого стрѣтило таке нещасте, вôдъ котрого най кождого Господь Богъ хоронить, бувъ гр. кат. обряду, мавъ 47 лѣтъ и лишивъ по собѣ жѣнку и пятеро дѣтей. Бувъ то господарь славный на всю громаду, працьовитый и честный и посѣдавъ около 50 моргôвъ ґрунту. Вѣчна ему память! — *Ст. Мицъ,* членъ громады.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 20 цвѣтня. Адъюнкты прокураторіѣ фінансовои: Альфредъ Яновскій, Александеръ Бáлько, Володиславъ Піллятъ и Фр. Невядомскій именованŷ секретарями прокураторіѣ фінансовои у Львовѣ.

Берлинъ 20 цвѣтня. Цѣсарь и Цѣсарева були вчера на обѣдѣ у россійского амбасадора ґр. Шувалова.

Константинополь 20 цвѣтня. Порта приказала пустити Кушелева на волю и позволити ему выѣхати до Софіѣ.

Курсъ львôвскій

зъ дня 20 цвѣтня 1892.

	платять		жадають	
	зр.	кр.	зр.	кр.
I. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	327	—	330	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	216	—
2. Листы заставнŷ за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	70	101	40
„ „ 5% вильос. въ 10% прем.	107	50	108	20
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт.	98	25	98	95
Банку краев 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	80	97	50
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	95	10	95	80
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнŷ за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	58	—	60	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	55	—	58	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґи за 100 зр.				
Индемнів. гал. 5%	104	50	105	20
Гал. фонд. проп. 4%	93	30	94	—
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	100	—	100	70
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	—	91	70
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	21	50	23	50
„ Станіславова	29	—	31	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	18	40	18	80
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	80	12	20
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	61	5	71
Рубель паперовый	1	19·60	1	21·60
100 марокъ нѣмецкихъ	58	25	58	90

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожъ для „Ґазеты Львôвской" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожъ знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.